

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Urtos/6/2024
Identifikačné číslo spisu:	1024200135
Dátum vydania rozhodnutia:	25.09.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Patrik Príbelský
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:1024200135.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a sudcov JUDr. Emila Klemaníča a JUDr. Martina Bargela, na neverejnom zasadnutí konanom 25. septembra 2024 v Bratislave, v trestnej veci odsúdeného X. Z. R. Y. Í. K. S. U. o jeho sťažnosti podanej proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 4Ntc/13/2024, z 13. júna 2024, takto

rozhodol:

I.

Podľa § 194 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku z r u š u j e uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4Ntc/13/2024 z 13. júna 2024.

II.

Krajskému súdu v Bratislave u k l a d á, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave uznesením, sp. zn. 4Ntc/13/2024, z 13. júna 2024 rozhodol tak, že postupom podľa § 399 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku odmietol návrh odsúdeného X. Z. na povolenie obnovy konania, teda z dôvodu, že smeruje len proti rozhodnutiu, ohľadne ktorého obnova konania nie je prípustná.

Skôr formulovaný záver krajský súd oprel o nasledovné úvahy:

„...rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 28.2.2023, sp. zn. 3Ntc/1/2023, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26.4.2023, sp. zn. 3Urto/5/2023, právoplatným dňa 26.4.2023, bolo rozhodnuté tak, že podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona číslo 221/2006 Zbierky zákonov o výkone väzby v znení neskorších predpisov sa rozsudok Krajského súdu Eisenstadt zo 14.9.2022, sp. zn. 45 Hv 40/21k, uznáva a vykoná na území Slovenskej republiky v časti, ktorou bol občan Slovenskej republiky X. Z. uznaný za vinného zo spáchania trestného činu krádeže za účelom zisku podľa § 127, § 130 ods. 1 prvý prípad Trestného zákonníka Rakúskej republiky na skutkovom základe uvedenom v označenom rozsudku Krajského súdu v

Bratislave z 28.2.2023, sp. zn. 3Ntc/1/2023 a odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 1096 dní. Zároveň bolo rozhodnuté podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku a § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona tak, že odsúdený bude pokračovať vo výkone trestu odňatia slobody bez jeho premeny v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Výhodnotením obsahu návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania, vrátane jeho doplnenia, je evidentný záver, že odsúdený namieta nesprávnosť skutkových zistení, rozsah vykonaného dokazovania a samotný proces hodnotenia dôkazov rakúskeho súdu v pôvodnom súdnom konaní vedenom na území štátu pôvodu.

Vzhľadom na to, že skorší odsudzujúci rozsudok (ktorý bol uznaný na území Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 28.2.2023, sp. zn. 3Ntc/1/2023) bol vydaný súdom iného členského štátu Európskej únie, je potrebné v bezprostrednej nadväznosti na vyššie uvedené poukázať na všeobecné zásady vzájomného uznávania rozsudkov a súdnych rozhodnutí v trestných veciach v rámci Európskej únie. Medzi tieto patrí okrem iných axióma, že nie je v jurisdikcii všeobecného súdu Slovenskej republiky, aby pri výkone svojej právomoci zasiahol do právnej sily rozhodnutia iného štátu čo do intenzity v miere, ktorá by bola zrušujúceho účinku čo i „len“ vo výroku o treste (ako to predpokladá napríklad zmysel a účel súhrnného trestu) a už vôbec nie v intenzite prezumovanej návrhom odsúdeného na povolenie obnovy konania. Takýmto povolením obnovy konania by došlo k nepripustnému zásahu do rozhodnutia súdu iného suverénneho štátu. Predmetom uznávacieho konania podľa § 1 ods. 1 písm. b) citovaného zákona je okrem iného aj postup orgánov Slovenskej republiky pri uznávaní a výkone rozhodnutia vydaného súdom členského štátu v trestnom konaní. Preto možno inými slovami zopakovať, že základným filozofickým princípom uznania cudzieho rozhodnutia, ktorého konanie má nostrifikačný charakter, je zákaz preskúmavania uznávaného rozhodnutia vo veci samej. Uznávajúci súd je viazaný skutkovými zisteniami odsudzujúceho súdu a jeho právnymi závermi. Nemôže preto zmeniť právnu kvalifikáciu, alebo oslobodiť odsúdeného, príp. inak „zasiahnuť“ do skutkových a právnych záverov ustálenými v intenciách „cudzieho“ rozhodnutia. Zákaz preskúmavania je premietnutý jednak vo vlastnom uznávacom konaní, ale tiež v zákaze konania o akomkoľvek opravnom prostriedku voči pôvodnému rozhodnutiu. Tento zákaz preskúmania je vyjadrený vo všetkých relevantných medzinárodných zmluvách, buď priamo ako viazanosť skutkovými zisteniami odsudzujúceho štátu, alebo ako zachovania si právomoci odsudzujúceho štátu konať o akýchkoľvek opravných prostriedkoch v danej veci.

V tomto konaní súdy Slovenskej republiky preto nerozhodujú o vine a treste v zmysle relevantných ustanovení Trestného zákona a Trestného poriadku a už vôbec nie postupom podľa § 394 a nasl. Trestného poriadku. Naopak, ich rozhodovacia činnosť je obmedzená ustanovením § 16 citovaného zákona. V jeho rámci skúmajú len to, či existujú dôvody odmietnutia uznania a výkonu právoplatného rozhodnutia vydaného súdom členského štátu v trestnom konaní. Nerozhodujú teda o otázke viny ani o pomere uloženého trestu k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, eventuálne či uložený druh trestu je v zrejmom rozpore s účelom trestu alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Sumárne povedané, rozhodnutiami uvedenými v § 394 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 Trestného poriadku, voči ktorým je možné podať návrh na povolenia obnovy konania, sa rozumejú výlučne rozhodnutia vydané tam uvedenými orgánmi verejnej moci Slovenskej republiky. Keďže obnova konania sa týka nápravy väd skutkových, musí sa týkať rozhodnutí, ktorých skutkové vady môžu orgány verejnej moci naprávať, čo je z povahy veci vylúčené v prípade rozhodnutí štátnych orgánov cudzích štátov. Skutkové pochybenia v rozhodnutiach orgánov verejnej moci cudzích štátov je možné naprávať prostredníctvom príslušných opravných inštitútov zakotvených v ich právnych poriadkoch. V opačnom prípade by sa obchádzala právna úprava iného štátu postupom podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, čím by mohlo prísť k neželanému zásahu do suverenity iného štátu. Ak by sa takáto možnosť pripustila, tak by a contrario mohlo byť zasahované prostredníctvom opravných prostriedkov iného štátu do právoplatných rozhodnutí orgánov verejnej moci Slovenskej republiky. Uvedené napokon vyplýva i z doktrínálnych názorov trestnoprávnej teórie (napr. Šámal, P. a kol.: Trestní řád, Komentář, 7. vydání, C.H.Beck, Praha 2013, str. 3373 a nasl.) ako i z judikatury vyvíjajúcej sa po rozdelení československej federácie vo vzťahu k možnosti uplatnenia mimoriadnych opravných prostriedkov proti rozhodnutiam vydaných jedným z bývalých členských štátov federácie (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky uverejnené pod č. R 13/2007) ako i následnej judikatury (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej

republiky, sp. zn. 5Urtos/3/2018).

Vo vzťahu k dôvodom podaného návrhu uvádzaných odsúdeným preto krajský súd opakuje, že ich vyhodnotil ako úplne irelevantné, nakoľko tieto atakujú fakticky výlučne rozhodovaciu činnosť rakúskych súdov a návrh na povolenie obnovy konania odmietol, pretože smeruje proti rozhodnutiu, ohľadne ktorého obnova konania nie je prípustná. Inými slovami, odsúdený sa v podstate domáha povolenia obnovy konania vo vzťahu k pôvodnému trestnému konaniu v Rakúskej republike, kam by mal odsúdený takýto návrh podať.

Na základe vyššie uvedeného Krajský súd v Bratislave rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia“.

Odsúdený podal proti označenému uzneseniu krajského súdu sťažnosť, a síce formou vlastnou rukou spísaného podania (č. l. 41 a rub predloženého spisu). V predmetnom podaní v podstate uviedol to, že chce ísť späť do Rakúska, že je nezákonne súdený a že ak by ostal v Rakúsku, tak by bol už prepustený. Ďalej tiež uviedol, že má cukrovku a po prepustení vidí svoj život v Nemecku.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd sťažnostný preskúmal v zmysle § 192 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného poriadku správnosť výroku napadnutého uznesenia ako i konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že sťažnosti odsúdeného X. Z. je potrebné vyhovieť vzhľadom na závažnú procesnú chybu v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému uzneseniu.

Z obsahu predloženého spisu vyplýva nasledovné:

Krajský súd v Bratislave rozhodol rozsudkom, sp. zn. 3Ntc/1/2023, z 28. februára 2023 (č. l. 51 a nasl. spisu), vydanom v procesnom „režime“ konania o uznanie a výkon rozhodnutia, ktorým bola uložená trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii, upraveného zákonom č. 549/2011 Z. z. tak, že uznal rozsudok Krajského súdu Eisenstadt, sp. zn. 45 Hv 40/21k, zo 14. septembra 2022, ktorým bol odsúdený X. Z. uznaný za vinného zo spáchania trestného činu krádeže za účelom ziskobku podľa § 127, § 130 odsek prvý prípad Trestného zákonníka Rakúskej republiky, ktorého sa dopustil na skutkovom tak, ako je uvedený v osvedčení (č. l. 4 a rub spisu) a za ktorý bol menovanému uložený trest odňatia slobody vo výmere 1 096 (jedentisícdeväťdesiatšesť) dní; krajský súd podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku, podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil odsúdeného pre výkon uznaného trestu odňatia slobody bez jeho premeny do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Pozornosti krajského súdu zrejme uniklo, že na predmetnom neverejnom zasadnutí rozhodoval senát zložený z predsedníčky JUDr. Danice Veselovskej a členov JUDr. Karola Kováča a JUDr. Márie Šimkovej. Uvedené vyplýva zo zápisnice o neverejnom zasadnutí a tiež z písomného vyhotovenia rozsudku.

Bez ohľadu na obsahovú stránku návrhu na povolenie obnovy konania tento smeruje voči vyššie uvedenému rozsudku.

Podľa ustanovenia § 397 ods. 2 Trestného poriadku o návrhu na povolenie obnovy konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozhodnutím súdu, rozhoduje iný samosudca alebo iný senát súdu, ktorý vo veci rozhodol v prvom stupni. Ide o osobitný prípad tzv. zákonného vylúčenia sudcu z rozhodovania vo veci. Zo zápisnice o neverenom zasadnutí z 13. júna 2024 a aj z písomného vyhotovenia uznesenia je zrejmé, že o návrhu na povolenie obnovy konania v tejto veci ako predseda senátu rozhodoval aj JUDr. Karol Kováč, ktorý bol vylúčený z rozhodovania.

Z vyššie uvedeného vyplýva záväzný právny pokyn, že návrh odsúdeného bude nevyhnutné opätovne prejednať a rozhodnúť o ňom v zložení senátu, ktorého členmi nebudú sudcovia JUDr. Danica Veselovská, JUDr. Karol Kováč alebo JUDr. Mária Šimková.

Vzhľadom na to nebolo možné zaoberať sa sťažnostnými námietkami odsúdeného vo vecnej rovine.

Riadiac sa vyššie uvedeným rozhodol najvyšší súd tak, ako je vyjadrené vo výroku tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.